

Truman Capote

Nascut com Truman Streckfus Persons, va adoptar el nom del segon marit de la seva mare, el cubà Joe García Capote. Durant la seva infància va viure a les granges del sud dels Estats Units, i segons les seves pròpies paraules, va començar a escriure per mitagar l'aïllament que va patir des de nen. El 1958 va escriure *Desayuno con Diamantes*, que seria adaptada al cinema per Blake Edwards, amb Audrey Hepburn en el paper protagonista. El 1966 va escriure *A sang freda*, que serà el seu treball més celebrat.

Autor_Truman Capote

Editorial_Angle Editorial

Pàgs_128

Format_Rústica

PVPL_11 euros

Tot depèn del vidre...

Joan Rico Vidal

Parapetat rere unes ulleres de pasta negres i el cabell llepat, Truman Capote (1924 - 1984) és una de les figures literàries més famoses del darrer segle, i fins i tot ha estat motiu de diversos biòpics. La figura de l'escriptor ha semblat quedar per sobre de la seva pròpia obra, tot i que sense la qualitat d'aquesta no es suportaria la primera. El seu era un estil brillant i precís, un autor que va fer periodisme literari o literatura periodística, tant és; el fet és que dominava com pocs la frase justa i esmolada, amb un regust de Martini, i que a més vivia rodejat dels personatges més coneguts del seu moment. D'això mateix tracta *Retrats*, una obra que recull tres imatges o descripcions de figures cabdals de la iconografia popular i intel·lectual de la segona meitat del segle XX: Marlon Brando, Marilyn Monroe i Tennessee Williams. Una obra que paga la pena per admirar de nou l'escriptura d'un dels grans i on cal destacar el pròleg del també escriptor i periodista Kiko Amat. Cadascun dels personatges que trobem retratats són sotmesos a la mirada escrutadora i xafardera d'un escriptor al que ningú amb dos dits de front confiaria un secret esperant que quedés emmagatzemat, menys encara quan hi havia unes copes pel mig. Capote coneixia els rerefons i les clavegueres dels seus amics i en gaudia traient-los-hi les històries més amagades. N'era un expert, tot un periodista a temps complet. I potser això també ho sabien els seus "entrevistats", els quals se'ns mostren com uns grans egos que, de fet, s'admiraven escoltant-se i sabent que algú ho fa. Marlon Brando ens apareix a Japó, en ple rodatge de *Sayonara*, i la ploma emmetzinada de Capote mostra un home trist, amb una gran consideració d'ell mateix, fastiguejat per la seva excessiva fama, però també gaudint-ne. D'alguna manera, la seva figura ens recorda a la que interpretaria (i escriuria) anys més tard: la del coronel Kurtz. Començant a agafar pes, parlant críticament de tot i de res, mostrant-se ara tendre, ara cruel, i situant-se lluny d'una humanitat que rebutja, Capote assisteix impassible als seus monòlegs, i diria que fins i tot es mostra cohibit enfront de la gegantina imatge de l'actor. La següent és la voluptuosa Marilyn, una rossa que no para de dir renecs, que mai du diners i que mostra una sensibilitat a flor de pell per cada una de les coses que la rodegen. Una "criatura deliciosa", com l'anomena, amb qui Capote es sent més fort i no dubta en fer servir els seus recursos per arrencar-li tots els seus draps bruts (inclosa la seva relació amb Arthur Miller). Aquestes preguntes passen, és clar, per l'alcohol. Pel que fa a Tennessee Williams, podem dir que és segurament el retrat més trist dels tres: sol i malalt, Capote es mostra apesarat per un amic en caiguda lliure pel qual podria haver fet més, però entreveiem que mai no ho va fer. En cada una de les imatges trobem una escriptura elegant i exacte, amb tocs agres i crítics, on Capote parteix del context d'una trobada per repassar com va conèixer aquesta persona, explicar-ne alguna anècdota i acabar amb una frase que defineix de manera exacte el personatge. Un estil impecable tot i fer-ho amb maneres dubtoses. Cal comentar que, malgrat l'estil perfecte, Truman Capote no deixa mai de ser ell mateix i es deixa veure a cada línia. S'admira i es recrea en el seu estil sense permetre que cap anècdota li faci ombra. Domina la veu del text i surt de paraula en paraula per recordar-nos la seva veu per no quedar al darrere del seus personatges. Capote és massa important per ell mateix per no mostrar-se, oferint admiració al mateix que compassió pels seus parteners. El llibre és una aposta segura d'on cal aprendre com es fa una descripció i com apropar-nos a una persona per treure'n el que volem saber, tot un llibre d'estil de com fer-se un periodista malgrat que fer amics no es tingui gaire en compte.